

opusdei.org

Prelato laiškas (2008 m. gruodis)

Artėja Kalėdos, Viešpaties gimimo šventė, kuri mums yra proga vėl stengtis „kasdieniame gyvenime suvienyti dieviškumą ir žmogiškumą“, kaip savo laiške rašo Prelatas. Mons. Echevarria kviečia tai daryti paprastai, su viltimi ir atsakomybe.

2008-12-21

Mylimiausieji: tesaugo Jėzus mano dukteris ir sūnus!

Baigēsi Opus Dei Marijos metai,
kuriais norējom padēkoti Dievui ir
Švenčiausiajai Mergelei už Opus Dei
asmeninēs prelatūros statuso
suteikimo dvidešimtpenkmetį.
Tikiuosi, kad Viešpaties gerumo dėka
mes visi išmokom labiau mylėti
mūsų Motiną, labiau jai atsiduoti ir
šitaip širdimi priartėti prie Jos
Sūnaus Jėzaus ir dar labiau Jį
pamilti.

Šiuo metu ruošiamēs Nekaltojo
Prasidėjimo šventei: dar vienai
progai sielos gelmėse puoselėti
pamaldumą Marijai, kuris būdingas
katalikams ir kuris yra svarbus mūsų
Įkūrėjo dvasinis palikimas. Žinome,
kad šv. Chosemarija niekada
nenorėjo tapti niekam pavyzdžiu;
kartojo, kad vienintelis pavyzdys yra
Jėzus Kristus. Tačiau teigė: jei kuo
mane ir sekite, tai meile Mergelei.
Kokia didi buvo jo, sūnaus, meilė
mūsų Motinai! Melskime Jos
pagalbos, kad kiekvienam iš mūsų

šiomis dienomis, besiruošiančių didžiajai gruodžio 8 d. šventei, Ji padėtų širdyje puoselėti pamaldumą ir apaštališką uolumą. Raginkime ir kitus, kad artimai pasikalbėję su Mergele, pažintų dvasinį gyvenimą ir eitų šiuo keliu tolyn.

Vakar prasidėjo Adventas, liturginis laikotarpis, ypač tinkantis puoselėti teologinei vilčiai. Ši dorybė mus skatina iš visų jėgų siekti amžinosios laimės, kurią Viešpats pažadėjo suteikti vykdančioms Jo Valią. Kaip lygiai prieš metus rašė Šventasis Tėvas, „*mums reikia mažesnių ar didesnių vilčių, palaikančių mus kasdieniame kelyje. Tačiau jų nepakanka be didelės, visa kita pranokstančios vilties. Ši didelė viltis tegali būti visa aprėpiantis Dievas, galintis dovanoti tai, ko patys neįstengiamo pasiekti*“ [1].

Taigi pradėkime šį liturginį laikotarpį pasiryždami patekti į Dangų.

Nesiekime vien žemiškų gėrybių, stenkimės, kad visi mūsų laimėjimai mums padėtų eiti keliu, vedančiu į Dangų. Galutinis mūsų gyvenimo tikslas yra tik vienas: pakliūti pas Dievą ir Juo džiaugtis per amžius. Ten yra galutinis tikslas, kurio turime siekti kiekvieną dieną, viską – viską iki galo, nieko sau nepasilikdami – paaukoti Dievo Karalystės tarnystei.

Štai kaip šių savaitių prasmę apibūdina Katalikų Bažnyčios Katekizmas: „*Kasmet švęsdama Advento liturgiją, Bažnyčia sudabartina šį Mesijo laukimą: dalyvaudami ilgame pasirengime pirmajam Išganytojo atėjimui, tikintieji karštai laukia ir antrojo Atėjimo*“ [2]. Šis laikotarpis, ruošiantis Kalėdoms ir skirtas stiprinti vilčiai laukiant mūsų Atpirkėjo pasaulio pabaigoj, kuris mus visus atpirks, teisdamas gyvuosius ir mirusiuosius, ir įsigalės

jo Karalystė, „*kad Dievas būtų viskas visame kame*“ [3].

Pirmasis Advento laikotarpis – iki gruodžio 16 d. – skirtas apmąstyti paskutiniam Viešpaties atėjimui. Mišių liturgija, ypač sekmadieniais, Senojo ir Naujojo Testamento eilutėmis mus ruošia šiam susitikimui. Nuo gruodžio 17 d. skaitinių turinys keičiasi ir mus tiesiogiai paruošia dvasiniam Jėzaus Kristaus atėjimui per Kalėdas: šie du aspektai yra glaudžiai susiję ir mums puikiai padeda melstis gruodžio mėnesį. Kaip trokštame būti su Dievu jau čia, žemėje? Ar visur ieškome Jo Veido? Vengiamo prarasti ramybę, įsitikinę, kad Jis atėjo ir ateis visiems?

Mintys apie pabaigą – Paskutinio Teismo dieną ir anksčiau, kiekvieno mirties dieną – neturi virsti baimės ar nerimo šaltiniu. Siūlydama apmąstyti šias tiesas, Bažnyčia jokių

būdu šito nesiekia: greičiau tokie apmąstymai yra kvietimas pajusti atsakomybę, kad apsispręstume dažniau siekti šventumo ir apaštalauti.

Vos prieš kelias savaites kalbėdamas apie šventojo Pauliaus doktriną apie paskutiniuosius dalykus, Benediktas XVI kvietė krikščionis apmąstyti tris didžiuosius mūsų įsitikinimus šia tema: „*Pirmasis įsitikinimas, kad Jėzus prisikėlė, kad yra su Tėvu ir todėl per amžius gyvens su mumis visais. Niekas nėra stipresnis už Kristų (...). Todėl esame saugūs ir nebijom*“ [4].

Kaipgi bijosim mūsų Dievo Tėvo, kuris tiek kartų ir taip akivaizdžiai parodė mums savo meilę, netgi pasiuntė į žemę savo Sūnų, kad mus išgelbėtų? Tikėjimas prisikėlusiu Kristumi yra pats geriausias priešnuodis visoms baimėms. Taip buvo Evangelijos skleidimo

pradžioje, pasaulyje, kuriame karaliavo fatalistinė likimo baimė, taip turi būti ir šių laikų pasaulyje, kuriame tiek daug žmonių baiminasi ateities arba gyvena taip, tarsi čia viskas ir baigtųsi. „*Viešpats yra mano šviesa ir mano išsigelbėjimas – ko man bijoti?*“ (Ps 27, 1), klausė savęs šv. Chosemarija Psalmės žodžiais. Ir atsakydavo: „*Nieko: taip bendraudami su mūsų Dangaus Tėvu, nė vieno ir nieko nebijokime*“ [5].

„*Todėl, – pridūrė, – Dievo vaikas nebijo nei gyvenimo, nei mirties, nes jo dvasinio gyvenimo pamatas yra dieviškosios išūnystės jausmas: Dievas yra mano Tėvas, Jis yra viso gėrio Kūrėjas, Jis yra visas Gėris*“ [6].

„*Antras įsitikinimas, – tęsia Popiežius, gilindamasis į krikščioniško optimizmo priežastis, – yra tas, kad Kristus yra su manimi, kad Kristuje jau prasidėjęs ateities pasaulis, įsitikinimas, kuris suteikia viltį. Ateitis nėra tamsa, kurioje visi*

pasiklysta. Taip nėra“ [7]. Tam, kuris tiki Kristumi ir Juo gyvena, ateitis visada yra šviesa, saugus kelias, nes Jėzus Kristus prisikėlė, Gerasis Ganytojas mums atvėrė amžinojo gyvenimo kelią ir juo eina kartu su mumis, mus saugo ir ragina motiniška bei tėviška meile. Kiekvienam tikrai gali būti artimi šie žodžiai: „Viešpats yra mano ganytojas – aš nestokosiu. Jis paguldo mane žaliuojančiose ganyklose, veda mane prie tylių vandenų. Jis atgaivina mano sielą, veda mane teisumo takais dėl savo vardo. Nors eičiau per mirties šešėlio slėnį, nebijosiu pikto, nes Tu su manimi. Tavo lazda bei Tavo ramstis nuramina mane“ [8].

„Trečiasis krikščionių įsitikinimas yra toks: grįžtantis teisėjas – kartu Teisėjas ir Atpirkėjas – mums patikėjo užduotį gyventi šiame pasaulyje taip, kaip gyveno Jis. Jis mus apdovanojo talentais, todėl mūsų trečioji nuostata yra atsakomybė pasauliui, broliams,

Kristui ir kartu įsitikinimas, kad Jis gailestingas. Abu dalykai yra svarbūs“ [9].

Atsakomybės jausmas yra atsakas į Viešpaties perspėjimą: *negotiamini, dum venio* [10], „*Verskitės, kol sugrįšiu*“. Šiuos žodžius vis apmąstydavo šv. Chosemarija, būdamas įsitikinęs, kad Dievas visada mus lydi, ir jausdamas atsakomybę už Jo palikimą. Būtina tinkamai išnaudoti laiką, kad su Dievo malone vieną dieną užsitarnautume amžinąjį gyvenimą. Pasimėgaukime dar vienais mūsų Tėvo žodžiais: „*Kaip gaila gyventi leidžiant veltui laiką, kuris yra Dievo lobis! Tokios padėties niekaip nepateisinsi (...). Kaip liūdna iki galo neišnaudoti visų gabumų (ar jų daug ar mažai nesvarbu), kuriuos Dievas suteikia žmogui, kad jis tarnautų sieloms ir visuomenei! Kai krikščionis gaišta laiką žemėje, kai savanaudiškai delsia, slepiasi, nesirūpina, jam kyla*

grėsmė netekti savo Dangaus. Tas, kuris myli Dievą, ne tik pašvenčia Jo tarnystei viską, ką turi, bet ir pasišvenčia pats“ [11].

Šių raginimų proga gali savęs paklausti: ar jaučiu pareigą išnaudoti savo talentus – asmeninius gabumus, darbus, progas daryti gera kiekvieną dieną – savo širdyje ir aplinkoje stiprinti Kristaus Karalystę? Kaip savo pavyzdžiu ir žodžiu padedu kitiems elgtis taip pat? Ar padarau viską, kas nuo manęs priklauso, kad visuomenės santvarkoje ir jos įstatyme būtų gerbiamas Dievo Įstatymas?

Antrasis Advento laikotarpis, kaip jums priminiau laiško pradžioje, mus tiesiogiai ruošia Kalėdoms. Šiomis dienomis sekdami mūsų Tėvo patarimu galime lydėti Mergele Mariją ir šventąjį Juozapą kelyje į Betliejų. Per kasdienę mąstymo maldą ir bet kada priartėkime prie

jų, trokšdami padėti, atsilygindami už tuos, kurie anuomet – ir dabar – nepriglaudė Dievo Sūnaus, atėjusio į šią žemę. Taip ne vien prasimanymai, o konkrečiai puoselėjamas tikėjimas Įsikūnijimo paslaptimi.

Kalėdos mums yra tarsi ypatinga mokykla; išnaudokime Jėzaus mums teikiamas pamokas. Apgalvokim, kaip primindavo mūsų Tėvas, Jo paprastą gimimą. *„Jis, kaip ir kiekvienas žmogus, kuo natūraliausiai devynis mėnesius gyvena savo Motinos iščiose. Viešpats puikiai žinojo, kad žmonijai Jo verkiant reikia, todėl troško greičiau ateiti į žemę išganyti sielas, bet Jis neaplenkia laiko. Atkeliavo savo laiku, taip, kaip į pasaulį atkeliauja visi žmonės“* [12].

Taip pat galim apmąstyti Jo paprastumą: *„Viešpats ateina be iškilmių, niekam nežinomas. Dieviškame nuotykyje dalyvauja tik*

Marija ir Juozapas. Vėliau tie piemenėliai, kuriuos perspėja angelai. Dar vėliau tie Karaliai iš Rytų. Taip ritosi transcendentalus įvykis, kurio dėka dangus susivienija su žeme, o Dievas su žmogumi“ [13].

Ryžtingai atkartodami Mokytoją, galim savo kasdieniame gyvenime suvienyti dieviškumą ir žmogiškumą. Tereikia stengtis Dievui skirti visą savo veiklą, uoliai atlikti savo pareigas, kad Jį šlovintume, ir pakeisti tikslus, kurie tam trukdo. Šiomis dienomis prieš Kalėdas nepamirškime, kad Marija ir Juozapas ir toliau beldžiasi į sielas, kaip anuomet į Betliejaus namų duris. „*Nė kiek nesuklysiu sakydamas, – tvirtino šv. Chosemarija, – kad Jėzus mūsų širdyse dar vis ieško svetingumo. Turim Jo prašyti atleidimo už savo aklumą ir nedėkingumą. Turime Jo prašyti, kad mums suteiktų malonę niekada*

nebeužverti Jam savo sielos durų“ [14].

Ateinančiomis savaitėmis liturgija, atkartodama Jėzaus žodžius, mums pataria budėti: „*Budėkite, nes nežinote, kurią valandą ateis jūsų Viešpats“ [15]. Tą patį visiems krikščionims primena ir Popiežius: „Jėzus, kuris per Kalėdas atėjo pas mus ir šlovingas grįš Paskutinio Teismo dieną, nenuilsdamas mus lanko kiekvienos dienos įvykiuose. Jis mūsų prašo būti atidžius ir pajusti, kad yra šalia, kad ateina, ir perspėja, kad budėtume (...). Pasiruoškime vedami tikėjimo vėl išgyventi Atpirkėjo gimimo paslaptį, Atpirkėjo, kuris pasaulį pripildė džiaugsmo“ [16].*

Praeitą savaitę man pasitaikė proga po pastarųjų įvykių praleisti kelias dienas Pamplonoje kartu su jūsų seserimis ir broliais. Dar kartą pajutau mūsų Tėvo visiems įskiepytą

dvasià visiems, tarp jù ir tiems, kurie dirba Navaros universitete. Praėjus vos kelioms savaitėms po išpuolio universitete moterų ir vyrų, vykdančių šią užduotį, giliai krikščioniškas požiūris mane pastūmėjo dėkoti Dievui, nes akivaizdžiai matyti, kad Opus Dei yra ramybės ir džiaugsmo sėja.

Dar kartà jùsų prašau melstis už mūsų intencijas; pirmiausia už Popiežių ir jo pagalbininkus Bažnyčios valdžios narius, už vyskopus ir kunigus, už visus Dievo Tautos narius. Ir už tai, kad kiekvieno apaštalavimui nebūtų galo. Kartu su Kristumi, padedami Mergelės ir šventojo Juozapo, tapkime viskuo visiems.

Šį mėnesį minime daug Opus Dei švenčių. Nepradėsiu vardyti, nes jù yra begalė. Bet prašau dar labiau mylėti šią Dievo gailestingumą istoriją, nes Viešpats jù suteikia

kiekvienai ir kiekvienam. Trokštu,
kad mes juos ne vien prisimintume,
bet ir jais gyventume.

Su meile jus laimina

Jūsų Tėvas

+ Javier

Roma, 2008 m. gruodžio 1 d.

[1] Benediktas XVI, Enciklika *Spe salvi*, 2007/11/30, nr. 31.

[2] *Katalikų Bažnyčios Katekizmas*,
nr. 524.

[3] 1 Kor 15, 28.

[4] Benediktas XVI, *Kreipimasis į
tikinčiuosius*, 2008/11/12.

[5] Šv. Chosemarija, *Amigos de Dios*,
nr. 95.

[6] Šv. Chosemarija, *Forja*, nr. 987.

[7] Benediktas XVI, *Kreipimasis į tikinčiuosius*, 2008/11/12.

[8] Ps 23, 1-4.

[9] Benediktas XVI, *Kreipimasis į tikinčiuosius*, 2008/11/12.

[10] Lk 19, 13.

[11] Šv. Chosemarija, *Amigos de Dios*, nr. 46.

[12] Šv. Chosemarija, *Es Cristo que pasa*, nr. 18.

[13] Ten pat.

[14] Ten pat, nr. 19.

[15] Mt 24, 42.

[16] Benediktas XVI, *Pirmojo Advento sekmadienio homilija*, 2007/12/02.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lt-lt/article/prelato-laiskas-2008-m-
gruodis/](https://opusdei.org/lt-lt/article/prelato-laiskas-2008-m-gruodis/) (2026-02-27)